

neque antecedenter, neque comitanter potest me determinare pro signo meæ indifferentiæ; nisi tollendo libertatem; attamen consequenter ad usum meæ libertatis prævisum per scientiam mediam, potest determinatione prævisionem talis usus consequente, quæ est prædefinitio, me determinare, quin libertatem lædat: similiterque nos possumus determinare Deum ad carentiam prædefinitionis.

Ad tertiam probationem, nego minorem, & ad ejus probationem, concessa majori, nego minorem, cujus probationem distinguo: sed potius eam supponere jam aliundè acquisitam, & determinatam ex vi signi indifferentiæ Dei, concedo: ex vi signi propriæ indifferentiæ, nego. Etenim quando homo ex vi prædefinitionis præscindens habet auxilia indifferentia, tunc potestas, quam habet ad dissentium, est ad dissentium, qui supponeret, Deum ex se, & pro signo suæ indifferentiæ, noluisse habere eam prædefinitionem, sed potius ejus carentiam, nam ea potestas est ad dissentium, qui supponeret, Deum voluisse dare auxilium sub prævisione inefficaciæ, quæ libere volitio, fuisset libera carentia non pura prædefinitionis: undè positio dissensus jam supponeret carentiam determinatam ex vi signi indifferentiæ Dei: attamen cum signum indifferentiæ hominis ad dissentium præscindat à prædefinitione, & ejus carentia, jam ex vi talis signi erit dissensus determinatio à priori: talis carentiæ, & hæc manebit Deo simpliciter absolute libera, cum absolute non supponat

ponat dissentium, sed solam divinam indifferentiam, à qua libertatem participaret.

Argumentum secundum: si prædefinitio præscindens ex suppositione auxiliorum indifferentium pendet à nobis, & est impedibilis, erit consequens nostrum consensum; sed non est: ergo non pendet. Probatur minor: nequit prædefinitio subsequi consensum, nisi subsequatur scientiam mediam de consensu; sed hanc non subsequitur, cum hæc non præcedat dirigendo existentiam prædefinitionis, nam ista, juxta nos, solum regulatur in suo concipi à scientia naturali: ergo non est consequens. Nego minorem cum majori probationis, quia prædefinitio non ideo subsequitur consensum ex suppositione auxiliorum indifferentium, quia subsequatur scientiam mediam de consensu, & quia regulatur ab ipsa, hoc enim falsum est, ob rationem argumenti.

subsequitur ergo, quia ex ea suppositione voluntas pro signo illius suæ indifferentiæ, jam ita præcindit à prædefinitione in ordine ad sua exercitia, ut verum sit à priori: *quia nunc consentit voluntas, datur prædefinitio, alioquin non danda; falsum verò è contra: quia datur prædefinitio, voluntas ex sua indifferentia se transfert ad consensum, præ dissensu*, nam prædefinitio in ea translatione nihil agit. Indè ut voluntas ex suppositione auxiliorum indifferentium possit prædefinitionem impedire, non requiritur, quod hæc pendeat à priori, & regulativè à scientia media: sufficit enim, quod pendeat ab ipsa ut existente in alio signo,

figno, ut re vera pendet, quando jam existit auxilium indifferens: cum enim ex suppositione istius nequeat prædefinitio existere, nisi detur scientia media de illius efficacia, & cum ego facere possim, quod hæc non detur, possum facere, quod non extiterit prædefinitio.

Unde fit primo: ut sine récurso ad impedibilitatem scientiæ mediæ, benè explicetur impedibilitas prædefinitionis per potestatem, quam ex suppositione auxiliorum indifferentium habemus ad impediendum directè objectum ipsius prædefinitionis, nimirum, consensum. Fit secundo: quod licet modus, quo regulariter possumus impedire actus divinos connexos cum aliis quo nostro exercitio libero, sit, quatenus possumus impedire potentiam proximam Dei ad tales actus, impediendo scientiam mediam constitutivam illius potentiæ: aliquando tamen possumus impedire aliquem actum Dei, quin possimus impedire potentiam proximam ad illum, ut patet in casu quæstionis, in quo possumus impedire prædefinitionem, & non potentiam Dei ad illam, utpotè non per scientiam mediam, sed per naturalem constitutam. Similiter Deus potest impedire nostrum dissensum per prædefinitionem consensus, ut liberi, quæ est dissensus impeditio, quin nostram potentiam proximam ad dissensum impediatur. Atque hinc solvitur præcipuum argumentum Patris Marini, sect. 2. num. 5. & Ramirez, supra num. 28.

Argumentum tertium: ut prædefinitio penderet à nobis ex suppositione auxilij indifferen-

tis debet ex se, & ab intrinseco habere connexionem cum scientia media, saltem conditionatè, seu sub conditione talis auxilij; sed hæc non habet: ergo non pendet à nobis. Probatur minor: prædefinitionem connecti conditionatè, vel sumitur *ex parte objecti*, quatenus connectatur cum hac veritate conditionata: *si detur auxilium A, dabitur scientia media de ejus efficacia*; & hoc modo nequit connecti, alias non conditionatè, sed ex se *absolutè* connecteretur cum scientia media, nam connecteretur cum hac veritate: *si detur auxilium A, dabitur consensus*, utpotè, quæ planè infertur ex ea alia veritate: vel sumitur *ex parte subjecti*, seu actus, quatenus si detur auxilium habebit prædefinitio ex se connexionem absolutam cum scientia media, & hoc est absurdum, nam cum prædefinitio per positionem auxilij nil novum habeat ex se, & ab intrinseco, nequit tunc habere ex se, & ab intrinseco connexionem absolutam cum scientia media: ergo nullam habet.

Hoc argumentum etiam fit immediatè contra ipsam scientiam mediam, quam advertarij, utpotè ex nostris amplectuntur; nam posito absolute auxilio, jam scientia media pendet secundum se à nobis; atqui ex se, & ab intrinseco non habet cum consensu absoluto connexionem *conditionatam ex parte objecti*, quatenus absolute connectatur cum veritate objectiva absoluta consensus *conditionati*, quia donec in re ponatur auxilium, nulla talis veritas objectiva datur; nec *conditionatam ex parte subjecti*, alias per positionem

tionem auxilij aliquid novum ab intrinseco haberet, ut tu dicis de prædefinitione: ergo nullam connexionem habet; sed habet juxta nos, & te: ergo tu debes solvere tuum argumentum. Ut vero nos illud solvamus, nota: quod prædefinitio ex se, & ab intrinseco habet connexionem *subjectivè* conditionatam cum scientia media, id est, talem, quæ per absolutam positionem auxilij transeat in connexionem absolutam: hæc tamen absoluta connexio non est *adequatè intrinseca* prædefinitioni, sed *semiextrinseca*, quia identificatur cum prædefinitione, & auxilio, seu cum utriusque complexo.

Exindè fit: ut cum *complexum prædefinitionis, & auxilij* sit essentialiter connexum cum scientia media, & cum ego possim, ex vi auxilij, scientiam mediam impedire, possim etiam impedire complexum: cumque ego illud non possim impedire quatenus involvit auxilium, nam mea impeditio est exercitium ipsius auxilij, fit planè: quod impedire possim complexum quoad aliam partem, nimirum, prædefinitionem, & quod possim impedire connexionem identificatam cum illo complexo. Similiter de ipsa scientia media dicendum est: connexio enim ejus cum consensu absoluto est *semiextrinseca* stans, non in sola scientia media, sed in *complexo illius, & auxilij existentis*, seu in ipsa prout conjuncta cum auxilio existente; quia tamen ex suppositione & pro signo auxilij possim impedire consensum, possim etiam complexum impedire, & quia non possim, quoad auxilium, fit, quod possim quoad scientiam mediam. Ex

Ex alio etiam capite est à me prædefinitio impedibilis, quia saltem pugnat essentialiter ex se cum existentia auxilij sine scientia media efficaciz: & cum ex suppositione auxilij jam ego possim facere, quod existat auxilium sine scientia media efficaciz, quia possum facere, quod existat sine consensu, indè possum ponere aliquid essentialiter pugnantem cum ea prædefinitione, ac proindè eam impedire. Nunc distinguo majorem: habere connexionem *objectivè* conditionatam, nego; *subjectivè* conditionatam, subdistinguo: quæ transeat in absolutam *adequatè intrinsecam* prædefinitioni, nego; *semiextrinsecam*, & stantem in complexo prædefinitionis & auxilij, concedo, & sic nego minorem, ad cujus probationem, dico: connexionem esse *subjectivè* conditionatam, modo posito in notatione, ex qua nullum sequitur absurdum. Atque ita respondetur ad idem argumentum, quando fit contra scientiam mediam.

Argumentum quartum: posita prædefinitione præcendente, manet Deus omninò determinatus ad substantiam consensus: ergo jam ad eam nulla est contingentia, ac per consequens, nec libertas. Retorqueo in prædefinitione formali consensus, ut liberi, quam arguentes admittunt, & vi cujus etiam manet Deus determinatus ad substantiam consensus, quin ex hoc cadatur libertas. Deindè distinguo antecedens: ad substantiam consensus ut determinatè causandam per medium necessitans, nego; per necessitans, vel per indifferens, concedo, & dis-

tinguo. Consequens: nulla est contingentia in signo prædefinitionis, concedo; in alio præcendente à prædefinitione, & solum includente principia proxima indifferentia, nego.

Et nego etiam subillationem, quoniam libertas non petit indifferentiam ad utrumvis proximi signo, sed tantum pro signo potentia proxima ad consensum, vi cuius signi voluntas à seipsa, & non ab alio determinatur. At cum determinatio, quæ datur ad consensum pro signo prædefinitionis non se teneat ex parte potentia proxima, & alias hic, & nunc inferat potentiam proximam indifferentem ad substantiam consensus, constat dari totam contingentiam requisitam ad libertatem consensus, etiam quoad substantiam.

Argumentum quintum, & est instantia præcedentis: ut homo, positus auxilijs indifferentibus sit liber ad substantiam consensus, debet posse non consentire, non solum sub eis auxilijs, sed etiam absolute; sed in casu prædefinitionis præcipientis non posset absolute non consentire, quia si per auxilia indifferentia non consentiret, tunc Deus vi prædefinitionis obligaretur ad injiciendam prædeterminationem, qua consentiret: ergo homo non esset liber ad consensum quoad substantiam, sed solum quoad modum. Probatur minoris inclusa probatio: vi prædefinitionis obligatur Deus, ut si non habeat scientiam mediam de consensu futuro sub auxilio indifferente, obtineat consensum per aliud medium ne frustretur prædefinitio; sed si homo sub

ali-

auxilio indifferente non consentiret, Deus non haberet scientiam mediam: ergo obligatur ut obtineat consensum alio modo, sed non est alius, nisi injicere prædeterminationem: ergo ad eam obligaretur.

Præmitto primo: quod implicat ut Deus ex suppositione mediorum indifferentium, si homo non consentiat, obligetur ad ponendam prædeterminationem, nam ea media ponit Deus cum exclusione prædeterminationis, & ea ponit ex vi prædefinitionis; sed implicat, quod Deus obligetur ex vi prædefinitionis ad ponendam prædeterminationem, quando ex vi prædefinitionis eam excludit: ergo implicat talis obligatio. Ulterius: quia si posita omissione consensus sub auxilijs indifferentibus, poneretur consensus sub prædeterminatione, ponerentur duo contradictoria in eodem instanti; sed implicat, Deum obligari ad ponenda contradictoria, alias obligaretur ad chymæram: ergo dicta obligatio implicat.

Præmitto secundo: quod si sub auxilijs indifferentibus homo non consentiat, tunc nec datur, nec unquam data fuit prædefinitio: unde nec Deum obligare potest ad prædeterminationem, nec potest frustrari: quomodo enim prædefinitio, quæ nunquam fuit, aut obligabit, aut frustrabitur? Et ratio est, quia talis prædefinitio pugnat essentialiter cum existentia absoluta auxilij inefficacis, nec potest causare auxilium indifferens, nisi sub prævisione efficacis; sed si homo sub auxilio non consentiat, auxi-

O 2

lium

lium *A* est inefficax, & deficit prævisio efficaciz: ergo tunc datur aliquid pugnans cum existentia prædefinitionis, ac per consequens hæc non datur.

Hinc in forma, nego minorem cum probatione illius, ad cuius probationem, distinguo majorem: obligatur Deus ut si non habeat scientiam mediam permanente prædefinitione obtineat, &c. concedo; obligatur deficiente prædefinitione, nego; & minorem: Deus non haberet scientiam mediam, & haberet prædefinitionem, nego; & non haberet, nec umquam habuisset prædeterminationem, concedo: Deus enim ex sola scientia media inefficaciz auxiliij nequit obligari ad prædefinitionem, sed ex suo decreto ut conjuncto cum ea scientia media; cumque in casu, quo homo sub auxilio indifferente non consentiat, ita fuisset in Deo scientia media de inefficacia auxiliij, ut non simul extitisset decretum præscindens, sed ita potius ut decretum nunquam fuisset juxta secundum præmissum, inde fit, ut ex scientia inefficaciz, quæ tunc esset, non inferatur obligatio Dei ad prædeterminandum, sed potius defectus decreti inducturi talem obligationem.

Argumentum sextum: posito, quod actus prædefinitus sit negativus, seu interpretativus, v. g. omissio odij Dei, nequit Deus concurrere ad actum oppositum omissioni: ergo actus odij est impossibilis voluntati, quia nil potest existere, Deo non concurrente, ac per consequens omissio odij non est libera. Probatur anteceden-

dens:

dens: volitio absoluta, & efficax alicujus finis necessitat Deum ad id, quod essentialiter requiritur ad talem finem; sed ad omissionem odij, quæ est finis efficaciter volitus per prædefinitionem, essentialiter requiritur, quod Deus non concurrat ad actum odij: ergo nequit ad eum concurrere. Uterius: concursus Dei ad actum odij realiter identificatur cum ipso actu odij; ergo si decerneret concurrere ad actum odij, & simul prædefiniret efficaciter omissionem illius, simul decerneret duo contradictoria, quod dici nequit, ac per consequens nequit velle concurrere ad actum odij.

Præmitto primo: quod alius est concursus Dei in actu primo, qui consistit in preparatione omnipotentiz per decretum indifferens; & alius est concursus in actu secundo, qui stat in ipsa actione creaturæ, quæ est etiam actio Dei. Secundo: quod Deus nequit decreto absoluto determinato, & efficaci simul decernere duo contradictoria, nam cum hæc nequeant simul existere, frustraretur decretum: bene tamen potest indifferenter, & cum dependentia ab alieno arbitrio quoad executionem decernere unum contradictorium; & aliunde decernere aliud efficaciter absolute, dummodo habeat media, quibus intentum finem obtineat, quin lædat libertatem, quam primum decretum constituit, & ita accidit in casu prædefinitionis.

Indè ratio pro argumento est: nam quod ex parte potentiz liberæ detur decretum indifferens, quo Deus cum ea concurrat, non obstat

ad hoc ut Deus efficaciter determinate prædestinat omissionem actus, quia adhuc posito decreto indifferenti ad actum, vel omissionem, potest Deus, alia via, obtinere finem intentum, scilicet, conferendo voluntati auxilium, cum quo prævidet illam libere se, & omnipotentiam ad omissionem odij determinaturam. Ex his, distinguo antecedens: nequit Deus concurrere ad actum odij, concursu in actu primo, nego; concursu in actu secundo, subdistinguo: nequit antecedenter, nego; nequit consequenter ad determinationem voluntatis prævisam per scientiam mediam, concedo, & nego consequentiam.

Ad primam antecedentis probationem, distinguo minorem: ad omissionem odij requiritur, quod Deus non concurrat ad actum odij, concursu in actu primo, nego; concursu in actu secundo, concedo: alias darentur duo contradictoria, nimirum, odium, & ejus ommissio. Ad additum, & est alia antecedentis probatio, distinguo antecedens: concursus Dei in actu primo ad actum odij identificatur cum eo, nego; concursus in actu secundo, concedo, & distinguo consequens: simul decerneret duo contradictoria, uno, vel duplici decreto efficaci absoluto, & determinato, nego, uno absoluto efficaci, & alio indifferenti, objectivè vago, & semiefficaci, concedo, quod non implicat juxta dicta.

Argumentum septimum ex Patre Ramirez, num. 30. de quo ipse ait ad finem numeri 31. eum vehementer impulisse contra nostram sententiam.

sententiam etiam quando illam scholaris defendebat, propter solutionis difficultatem: consensus, posito decreto præcidente, inferitur ex præmissis simpliciter antecedenter necessarijs voluntati: ergo non est liber. Probatur antecedens: consensus, posito decreto præcidente, inferitur ex his præmissis: *omnis determinatus per decretum efficax Dei ad consentiendum, consentit; sed Petrus est determinatus per decretum efficax Dei ad consentiendum; sed hæc præmissæ sunt simpliciter antecedenter necessariæ voluntati, quia major est necessariæ veritatis, ac proinde independens ab omni contingenti: minor autem est solum libera Deo per potestatem omnino independentem à potestate creaturæ: ergo consensus inferitur ex præmissis simpliciter antecedenter necessarijs voluntati, ac per consequens non est liber, sicut non est posita prædeterminatione, quia ex his præmissis: omnis prædeterminatus ad consensum, consentit; sed Petrus est prædeterminatus ad consensum, inferitur: ergo consentit.*

Ad argumentum, nego antecedens, & distinguo majorem probationis: inferitur ex his præmissis, ex quibus minor est impedibilis à voluntate, concedo; inimpedibilis, nego, & minorem, cujus probationis, concedo primam partem, & distinguo secundam: per potestatem omnino independentem absolute à potestate creaturæ, concedo, independentem ex suppositione auxilij indifferentis, & usus libertatis divinæ, nego. Solutio est fusè explicata in præcedentibus, præsertim argumento primo. Ad paritatem, quæ

nimis placet Patri Ramirez, distinguo causalem: quia ex illis præmissis infertur, *consentit*, ita ut nulla ex illis sit impedibilis, aut pendeat à voluntate, sive absolute, sive ex suppositione, concedo, ita ut aliqua sit impedibilis, nego. Disparitas est clara: quia cum sine prædeterminatione juxta assertores illius, voluntas nil possit agere, non potest adhuc ex suppositione pendere à voluntate; secus se habet prædefinitio præscindens, quæ cum nil juvet voluntatem ad agendum, potest ab ejus exercitio pendere.

Argumentum octavum ex Patre Marin, supra num. 9. ut decretum aliquod sit à nobis evitabile, ante existentiam decreti debet dari in nobis principium vitativum decreti, vel saltem debet dari in Deo principium vitativum decreti nascens ex nobis; sed neutrum datur: non secundum, quia non præcedit scientia media; nec primum, quia ante existentiam decreti, nec datur nostra libertas, nec futuritio consensus: ergo decretum non est evitabile. Major videtur certa, quia quod jam est, consequenter ad esse nequit impediri, ne sit, sed solum antecedenter, seu potentia antecedenti. Ulterius: imperceptibile est, aliquem posse impedire, ne alius sit, si potestas impediendi, ne sit, detur, dum jam alius est, & sine prioritate ad existentiam illius; sed potestas impediendi decretum datur in nobis, & potestas Dei orta ex nobis datur in Deo, dum jam est tale decretum, & sine prioritate ad existentiam illius: ergo imperceptibile est, quod illud possimus impedire.

Ad

Ad argumentum, distinguo majorem: ante existentiam decreti, &c. ly *ante* negativè per exclusionem existentia decreti secundum se, nego; præcisivè, seu per præcisionem ab existentia decreti in ordine ad usus nostræ libertatis, concedo; & nego primam partem minoris, cujus probationem, distinguo: neque primum, quia ante existentiam decreti negativè, seu per exclusionem decreti non datur nostra libertas, concedo; nam causatur ab illo; ante existentiam decreti præcisivè, seu per præcisionem ab existentia decreti in ordine ad suos usus non datur nostra libertas, nego: nam cum libertas nostra nil juvetur à decreto in ordine ad sua exercitia, præscindit ab illo, seu datur cum præcisione ab ejus existentia; & cum ex suppositione auxilij indifferentis decretum reddatur consequens ad nostram libertatem & hæc prior, potest illud ab ea evitari. Vide probationem conclusionis, & secundum argumentum.

Ad probationem majoris, distinguo assumptum: quod jam est consequenter ad esse, nequit impediri, ne sit, si per illud causetur potestas ad faciendum, ut numquam fuerit, nego; si non causetur talis potestas, concedo: & cum à prædefinitione præscindente causetur libertas, quæ potest facere, ut nunquam fuerit prædefinitio, licet jam sit, potest impediri; sicut prædefinitio consensus ut liberi, quam admittit Pater Marin, impediri potest, propter eandem rationem, licet jam sit, & consequenter ad esse, cum consequenter ad ejus esse maneat libertas. Ad ad-

di-

ditum, distinguo majorem: imperceptibile est, &c. si potestas detur, dum jam alius est, & sine prioritate ad existentiam illius, ita ut ille nullo modo reddatur consequens ad eam potestatem, concedo; si aliquo modo reddatur consequens, nego, & minorem: potestas impediendi decretum datur, dum jam decretum est, & sine prioritate ad existentiam illius, ita ut neque ex suppositione decretum reddatur consequens ad eam potestatem, nego; ita ut ex suppositione auxiliij sit consequens, concedo, propter dicta loci citatis omnino videndis.

Argumentum nonum ex eodem, num. 11. ex vi talis decreti præcisim à principiis dissensus, habet consensus absolutam futuritionem; sed non liberam, cum non detur futuritio consensus libera, & absoluta præcisim à principiis dissensus: ergo necessariam, ac per consequens consensus eveniret necessario. Hoc argumentum, sicut & quintum jam solutum, & illud, quod proposui in sectione, præmisso 4. 5. ex quibus constat, ita proponere incipit Pater Marin: probabit aliquis conclusionem sic: & rectè quidem id facit, nam cum argumentum fundetur in mala quæstionis intelligentia, indignum erat, ut à tanto Magistro, sicut proprium proponeretur. Nota ergo pro solutione, quod in signo decreti præscindentis intelligitur futuritio absoluta consensus, sed neque libera, neque necessaria, cum decretum præscindat à libertate, & necessitate illius, & tunc non intelligatur electio mediij indifferentis præneccesitante, aut è contra.

In-

Indè futuritio absoluta consensus solum est libera pro signo sequenti, in quo ex directione scientiæ mediæ eligitur auxilium indifferens, prædeterminante excluso; & facile solvitur argumentum, distinguendo majorem: habet consensus absolutam futuritionem determinatè liberam, aut determinatè necessariam, nego; præscindentem pro signo decreti à libertate, & necessitate, concedo; & minorem: sed non liberam pro signo decreti præscidentis, concedo; pro signo posteriori electionis mediij indifferentis præneccesitante, nego; & probationem: cum non detur futuritio consensus libera, pro signo decreti, concedo; pro signo auxiliiorum indifferentium ab eo descendendum, nego, & consequentiam.

DIS: